

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

nemlig for saa vidt man ved Vaccinering kan holde Sygdommen ude fra Landet, og for det andet skal Statskassen efter § 2 betale et Beløb paa 20 Kr. for hvert Kreatur, som har haft Mund- og Klovesyge, uanset om Ejeren har haft noget Tab ved Sygdommen eller ikke. Jeg har besøgt to Gaarde i Nærheden af København, hvor man sagde, at Mælkeydelsen ikke var gaaet ned med eet Kilo trods Mund- og Klovesygen, at man ikke havde haft et eneste Dødsfald og ikke havde haft nogen Fejl ved Yver el. lign. I et saadant Tilfælde skulde der altsaa efter Det frie Folkepartis Forslag ydes 20 Kr. for hvert Kreatur. Saa vidt man kan overse det, er det over 1 Million store Kreaturer, der har haft Sygdommen; det vilde altsaa blive 20 Mill. Kr. til Dækning af Driftstab.

Endvidere skal der betales 300 Kr. for et Dødsfald, og hvis Dødsfaldenes Antal bliver, hvad der i Øjeblikket skønnes af Veterinærerne — jeg tør ikke indestaa for Tallet — bliver det yderligere 6 Mill. Kr., altsaa 26 Mill. Kr. Hertil kommer saa, at Sygdommen ikke er forbi endnu, der er ikke et eneste Amt, hvor der ikke stadig optræder nye Tilfælde. Hvis Sygdommen faar et Omfang, som den havde for 10 Aar siden, kommer vi efter Det frie Folkepartis Forslag op paa en Udgift af 30—40 Mill. Kr. Jeg synes, det er for letsindigt at gaa med til noget saadant, naar man tager i Betragtning, at i mange Tilfælde optræder Sygdommen saa mildt, som jeg før nævnte, saa der slet ikke er nogen Grund til at yde Erstatning.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt udtalte Ønsket om, at man havde gennemført det Forslag, jeg først havde skitseret. Jeg mener ogsaa, det havde været en bedre Ordning, at Staten og Landmændene gik ind ved Siden af hinanden om at betale Erstatning. Men naar nu Landbrugsorganisationerne er betænkelige — og jeg forstaaer godt deres Betænkelighed, for det er vanskeligt at finde Grænsen mellem dem, der skal have, og dem, der skal give —, maa det ærede Medlem forstaa, at saa nytter det ikke noget, at jeg begynder at disponere over Penge, som man inden for Landbrugets Organisationer ikke ønsker at gaa med til. Jeg har ment, at man kunde tage dem af Toldkontingentfonden og Smørfonden. Det er Penge, som er Landmændenes, Penge, de skulde have tildelt, og det er lettere for dem at undvære Penge, de endnu ikke har faaet, end at de skulde til at udrede Afgifter i den nuværende Situation.

Foruden alt det, som jeg allerede har

omtalt, er der rejst forskellige Spørgsmaal, som jeg er rede til at forhandle om i det Udvalg, som jeg forstaaer man ønsker nedsat til videre Behandling af Lovforslaget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen har Ordet for en kort Bemærkning.

M. F. Mortensen: Der er af flere Talere fremsat Ønske om, at den Frist paa 8 Uger, som skal gaa efter Desinfektionen, inden Erstatning kan udbetales, skulde forlænges. Jeg vil ikke paastaa, at 8 Uger absolut er den rigtige Tid; om det skal være 7, 8, 9 eller 10 Uger, skal jeg ikke komme ind paa, men jeg vil gøre opmærksom paa, at jo længere Tid der gaar, des vanskeligere bliver det at konstatere Sammenhængen. Efter Forslaget skal der, foruden en Erklæring paa Tro og Love fra vedkommende Ansøger, foreligge enten Attest eller Erklæring fra en Dyrlæge for, at Dyrene er døde som Følge af Mund- og Klovesyge. Jo længere Tid der gaar, desto vanskeligere bliver det for Dyrlægen at konstatere, at Dødsfaldet netop er en Følge af Mund- og Klovesygen.

Det ærede Medlem Hr. Løje bad mig om ikke mere at nævne Smørfonden og Toldkontingentfonden. Jeg kan ikke tilfredsstille det ærede Medlem ved ikke at nævne dem mere. Det ærede Medlem sagde, at jeg vilde snutte Pengene. Nej, jeg vil ikke snutte Pengene — ja, jeg vil jo gerne være med til at snutte Pengene til yderligere Hjælp for dem, som netop nu, naar de lider Driftstab, trænger til Hjælp. Jeg synes at det ærede Medlem snarere skulde være mig taknemmelig for, at jeg har nævnt det. Det ærede Medlem sagde, at disse Penge skulde være udbetalt for længe siden. Jeg synes snarere, det ærede Medlem burde være taknemmelig for, at jeg har givet Anvisning paa, at nu er det Tiden, da der trænges til Udbetaling af disse Penge.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger synes ikke, der var Begrundelse for den Tanke, at Beløbet burde begrænses opad. Men jeg kan begrunde det med det Eksempel, som det ærede Medlem selv nævnte, idet han udtalte, at en Mand med en Besætning paa 200 Køer, hvoraf der døde 20, ogsaa skal have Erstatning for de 20 Køer. Men Husmanden, som mister 1 Ko, mister 25 pCt. af sin Besætning, medens den store Gaardmand med de 200 Køer, som mister 20 Køer, kun mister 10 pCt. af sin Besætning, og han har selvfølgelig lettere ved at komme over dette end den Husmand, der mister 25—50 pCt. af sin Besætning.